

12. søndag efter Trinitatis d. 3. september 2017

Salmer:

743 Nu rinder solen op af østerlide

159 Min Jesus, grund til al vor lyst

293 Gud Helligånd, vor trøstermand

318 Stiftet Guds søn har på jorden

Prædikentekst: **Markusevangeliet 7,31-37:**

Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. Jesus tog ham afsides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og han så op mod himlen, sukkede og sagde til ham: »Effatha!« – det betyder: »Luk dig op!« Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. Og de var overvældede af forundring og sagde: »Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.«

Måske kender I til det med at snuble over ordene. Måske fordi man bliver ivrig og i begejstring skal skynde sig at fortælle noget til en god ven. Eller måske fordi man kan have det svært ved at tale, måske et egentlig stammeproblem eller bare være talebesværet i bestemte situationer: det kan være fremlæggelser foran en stor gruppe mennesker, eller når man skal sige noget vigtigt til en anden. Så kan man snuble over ordene. Så kan tungen drille.

Manden som vi møder i dagens tekst havde det meget værre end lidt snublen over ordene. Vi får at vide, at han havde svært ved at tale. Ikke præcist om det var fordi han stammede eller havde en taleforstyrrelse. Men når vi også hører, at han er døv, så er dét nok årsagen. Sandsynligvis har han været døv hele sit liv, og så er det svært at få sproget lært, svært at lære at tale. Det er altså et stort handicap, som han har.

Og nu er han forvirret. Nogle af hans venner har slæbt ham med hen til en mand, men ingen har kunnet forklare ham, hvad det gik ud på. Hvorfor skal han slæbes med der hen? De kan jo ikke fortælle ham det. Og da de færreste kunne læse og skrive dengang, nok heller ikke denne mand, så kunne de heller ikke skrive det til ham. I det hele taget må han ofte føle sig udenfor. Hvorfor tage med til gudstjeneste i jødernes synagoge - hvis han da ellers var jøde - når han alligevel ikke kunne høre, hvad der blev sagt? Og han kunne heller ikke synge med, når de andre sang. Hvad vidste denne mand egentlig om Gud? Vidste han egentlig, hvad det var for en Gud, hans folk tilhørte?

Sandsynligvis ikke. Og nu står han altså lige pludselig foran en mand, han ikke kender. Mandens familie og venner har uden tvivl hørt rygterne om Jesus, om at han kan helbrede, men det har den døve mand jo af gode grunde ikke. Så nu står han foran Jesus. Overvældet og forvirret og spændt. Hvad mon der skal ske?

Jesus tager ham lidt afsides, fjerner ham lidt fra mængden. Jeg tror, det er for at berolige ham. Lige bringe lidt ro over situationen ved at trække ham væk fra alt postyret og give Jesus en mulighed for at være alene med ham.

Og så gør han noget sært. Faktisk ret sært. Jesus stikker sine fingre i mandens ører, han spytter, nok på sine fingre og rører mandens tunge med dem.

Hvad foregår der? Hvad har Jesus gang i? Jeg tror han er ved at kommunikere med den døve og talebesværede mand. Dengang mente man, at spyt havde nogle helbredende egenskaber. Man mente at spyt f.eks. kunne helbrede blindhed. Og der var også nogle som troede på det på mere overnaturlig vis, som at spyt fra bestemte personer, f.eks. en kejser, kunne gøre folk raske. Manden har nok kendt til nogle af de her forestillinger. Så når Jesus berører manden på de steder, hvor han er handicappet: ørerne og tungen, og så spytter på sine fingre i mellem det, så kommunikerer han til manden: ”Jeg forstår, hvad du fejler, at du hører dårligt og har svært ved at tale. Men nu vil jeg helbrede dig.”

Og Jesus be'r til sin himmelske far, og siger ”Luk dig op” til mandens ører og så sker miraklet. Mandens ører bliver lukket op og hans tunge bliver løst, og han kan nu både høre godt og tale rigtigt. Og der bliver stor begejstring blandt mandens familie og venner.

Denne beretning om den døve og talebesværede mand er en af mange beretninger, hvor Jesus helbreder mennesker. De fire evangelier er fulde af dem, og de er prædiketekster til en hel del søndage i løbet af kirkeåret. Hvorfor skal vi bruge så meget tid på dem? I vores folkekirkelige

sammenhænge fylder det med helbredelser og mirakler ikke så meget. I andre kirkelige sammenhænge fylder det væsentligt mere. Skal vi høre alle de beretninger om Jesu helbredelser for at minde os om at be' mere om helbredelse for sygdom? Det tror jeg bestemt, vi kunne trænge til. For de syge, som bliver helbredt, er det fantastiske erfaringer af Guds indgriben og for os andre er det opmuntrende vidnesbyrd om, at Gud virker i dag. Så lad os endelig tale mere om og praktisere mere forbøn for syge.

Jesu helbredelse af den døve og talebesværede mand peger dog ud over sig selv og har meget mere i sig end den konkrete glæde det gav for et enkelt menneske og hans venner og familie. Der er mere på spil. Der er mere, som vi skal lære.

For det første, så helbreder Jesus for at vise sin godhed.

Martin Luther siger i en prædiken over den her tekst:

”Evangeliet afbilleder os alle vegne vor Herre Kristus som en barmhjertig og nådig person, der er beredt til at hjælpe enhver både i ord og gerning, både til legeme og sjæl. Sådant viser også dette evangelium, hvor villigt han hjalp dette stakkels menneske, der både var døv og stum. **Derved tilskyndes vi til at tro, at vi kan forvente os alt godt af ham.**”

Derved tilskyndes vi til at tro, at vi kan forvente os alt godt af ham. Det er det primære. Det er grundlaget. Det er den frugtbare jordbund, hvor al sund tro og sand kristendom vokser op af: at vi kan forvente os alt godt af Gud. Det er ikke en selvfølge. Der kan ske et væld af ting i vores liv, som gør, at vi kommer i tvivl, om Gud nu virkelig er god. Jeg har selv haft 1-2 år, hvor jeg tvivlede helt grundlæggende på det. Jeg havde erfaret, at Gud tillod at et nært familiemedlem mistede livet. Hvis han tillod det ske, hvordan skulle og kunne jeg så have tillid til, at han ville mig det godt? Jeg var vred på ham og havde svært ved at be' til ham. Jeg ville gerne. Men kunne ikke. Måske har du oplevet noget lignende.

Tilliden kom dog tilbage. Bl.a. ved at jeg i en periode fokuserede min tro mere på Jesus Kristus. På en måde er det mere enkelt, det han gør. Jesus helbreder. Jesus gør godt. Jesus taler sandt om Gud. Jesus er på en måde ikke helt så involveret i de store linjer i, hvordan verden styres og regeres. Gennem Kristus fik jeg igen - over tid - tillid til, at Gud vil os det godt. Og det er netop hovedpointen ved denne beretning. At vi tilskyndes til at tro, at vi kan forvente os alt godt af Jesus, at Gud vil os det godt.

Og vi har brug for at blive tilskyndet til det, mindet om det, igen og igen. For der er nok af ting i vores liv og i verden, som kan tage den tillid og den tro fra os.

Men den er vigtig og værdifuld. For ellers kan troen og tilliden let blive en teoretisk og intellektuel størrelse - hvis den da ikke helt forsvinder. Vi har brug for at troen og tilliden også kommer i overensstemmelse med vores hjerte, med vores sind, med vores følelser.

Så for det første: Jesus helbreder for at vise sin godhed, og vi har igen og igen brug for at blive mindet om, at Gud er god.

For det andet helbreder Jesus for at vise sin magt. I Jesus brød Guds rige synligt igennem på jord. Mennesker blev mødt af noget, de aldrig havde mødt eller erfaret eller hørt før. Og de kunne ikke lade være med at fortælle om det til andre. Jo mere Jesus forbød dem at sige det til andre, jo mere ivrigt fortalte de om det. For de havde mødt noget nyt.

Deres levende Gud, som var i himmelen, og som i modsætning til nabolandenes guder ikke var menneskers værk, ikke var af sølv og guld, ikke stum, men talende, ikke svag, men magtfuld, ikke passiv, men ganske sansende og følelsesfuld. Denne Gud var nu kommet dem helt nær. I Jesus Kristus havde Gud ladet sig inkarnere, vist sig i kød og blod, og det var helt nyt og uhørt. Denne Jesus Kristus påstod nu, at han var Guds søn og var ét med Gud. Det kan en hver jo sige, og mange kan tale flot og længe om, at de er gud eller guddommelige. Men Jesus satte handling bag ordene. Ved at helbrede mennesker viste han, at han havde magt. Jesus var ikke blot en læge, som kendte til at spyt havde helbredende egenskaber. Jesus var Guds søn, og ved at berøre manden og ved at bede til Gud kunne han gøre manden rask. Så stor var hans magt. I så tæt forbindelse og fællesskab var han med den levende Gud i himmelen.

Så når Jesus helbreder, så er det også for at vise sin magt. For at vise, at han er noget mere end andre profeter. Jesus var ét med Gud og havde sin magt og autoritet fra ham. Så den døde og talebesværede mand bliver helbredt, fordi Jesus ønsker at vise, at han har al magt.

Men der er mere at sige til det end det. For det tredje, Jesus helbreder for at vise, at det helt almindelige sansbare liv er noget værd. Guds søn blev selv et menneske som os, et menneske med sanser. Jesus hørte, Jesus så, Jesus følte, Jesus smagte på mad, Jesus duftede til naturens mange dufte. Det er ikke kun det åndelige og alt det, som har med tanker og idéer og sjæl at gøre, som Gud går op i.

Nej, i det at Jesus blev et helt almindeligt sansende menneske, ser vi Guds store interesse og kærlighed til det helt almindelige sansbare liv. Vi blev skabt med tanker, ånd og sjæl, men så sandelig også med hænder, med krop, med øjne og ører og mund og næse og tunge. Gud er ikke

bange for det sanselige og kropslige. Gud har selv skabt det og står bag det hele og har ladet sin søn tage det alt sammen på sig.

Til tider har man talt meget i kirken om, at Gud ønsker, at vi mennesker skal vende os til ham, lade os omvende til ham og tro på ham. Lade hans ånd tage bolig i os, fylde os og forvandle os til at ligne ham noget mere. Og det er sandt.

Men det er kun en del af billedet og en del af Guds store plan. Guds store længsel og ønske er en genoprettelse af hele det skabte. Skabningen sukker af længsel efter at blive genoprettet. Uanset hvordan vi forholder til klimaforandringer, om de er menneskeskabte eller bare variationer over årtusinder, så tror jeg, det er helt sikkert, at Gud også længes efter at skaberværket bliver helt perfekt igen. At naturkatastrofer ophører, at forurening forsvinder, at truede dyrearter genopstår. Og på samme måde med kroppen. Sygdom og smerte er ikke en del af Guds plan for verden, men en konsekvens af syndefaldet og af at synd, sygdom og død kom ind i verden.

Alt skal blive godt. Alt skal genoprettes. Det er Guds ønske og plan, og det indebærer en genoprettelse og forvandling af alt. Af vores ånd og vores sind, vores tro. Af vores kroppe. Af verden, som vi kender den, fantastisk skøn og samtidig indimellem i smerte og sårethed.

Så Jesus helbreder den døve og talebesværede mand for at vise, at det helt almindeligt sansbare liv er vigtigt for Gud. Også det har han en plan med. Også det har han en længsel efter, at det må blive genoprettet og bragt tilbage til perfekt tilstand.

Lige inden Jesus helbredte den døve og talebesværede mand, så han op med himlen og så sukkede han. Ikke et suk over at nu skal han igen helbrede en person, men nærmere et smertens suk og et længselsfyldt suk over alt det, som er galt i verden, og som han kunne ønske at lave om på.

Vi tager del i Jesu suk, når vi beder om helbredelse af syge. Når vi frimodigt arbejder for at verden bliver et bedre sted. Når vi investerer tid og ressourcer på andre mennesker. Når vi kæmper for det i verden, som er sandt og retfærdigt. Når vi fortæller andre mennesker om Jesus.

Alt for ofte sukker vi over ting, som er mindre vigtige. Jeg sukker over at der er dårlig mobildækning, eller over bekymringer over fremtiden, eller over at jeg ikke handlede helt optimalt i en situation. Jeg tror, vi må øve os i at sukke over de væsentlige ting. De virkeligt vigtige ting. Og så også gøre noget ved dem. Med vores liv, med vores kroppe, med vores munde, ja, med alle vores sanser må vi arbejde med på Jesu suk. Vi har hørt, at Jesus ønsker, vi skal vente os alt godt af ham.

Vi har hørt at han har al magt. Vi har hørt at det helt almindeligt sansbare liv er vigtigt og værdifuldt.

Tilbage er at omsætte det, vi har hørt, til liv. Ordene skal have krop, så andre mennesker mærker det. Så skaberværket mærker det. Så vores fællesskab mærker det.

Mærker at Gud vil at vi skal vente os alt godt af ham, at han har al magt og at det helt almindelige sansbare liv er vigtigt og værdifuldt.

Det er udfordringen. Trøsten er, som vi skal synge om lidt, at Ånden tager vores mumlen, vores forsøg på at give ordene krop, og retter det op og udtaler det ret, så det kan virke i andre menneskers liv og så vi selv kan blive mindet om den Gud, som vi kan forvente os alt godt af.

Hver gang du hører Herrens ord
fra vore dødning-læber,
som det blev mumlet under jord,
skønt det til Himlen stræber,
o, tag det op, udtal det ret,
så vi det kan fornemme,
til os kom godt fra Nazaret:
den gode hyrdes stemme!